

27.1.2012

ג' שבט

ג'ליון סט' 1

"מילים, מקץ דיטר, שואפות לשתיקה.

רק בלובשן צורה, תבנית, יכולות מילים, או מוסיקה, לגעת בדממה.

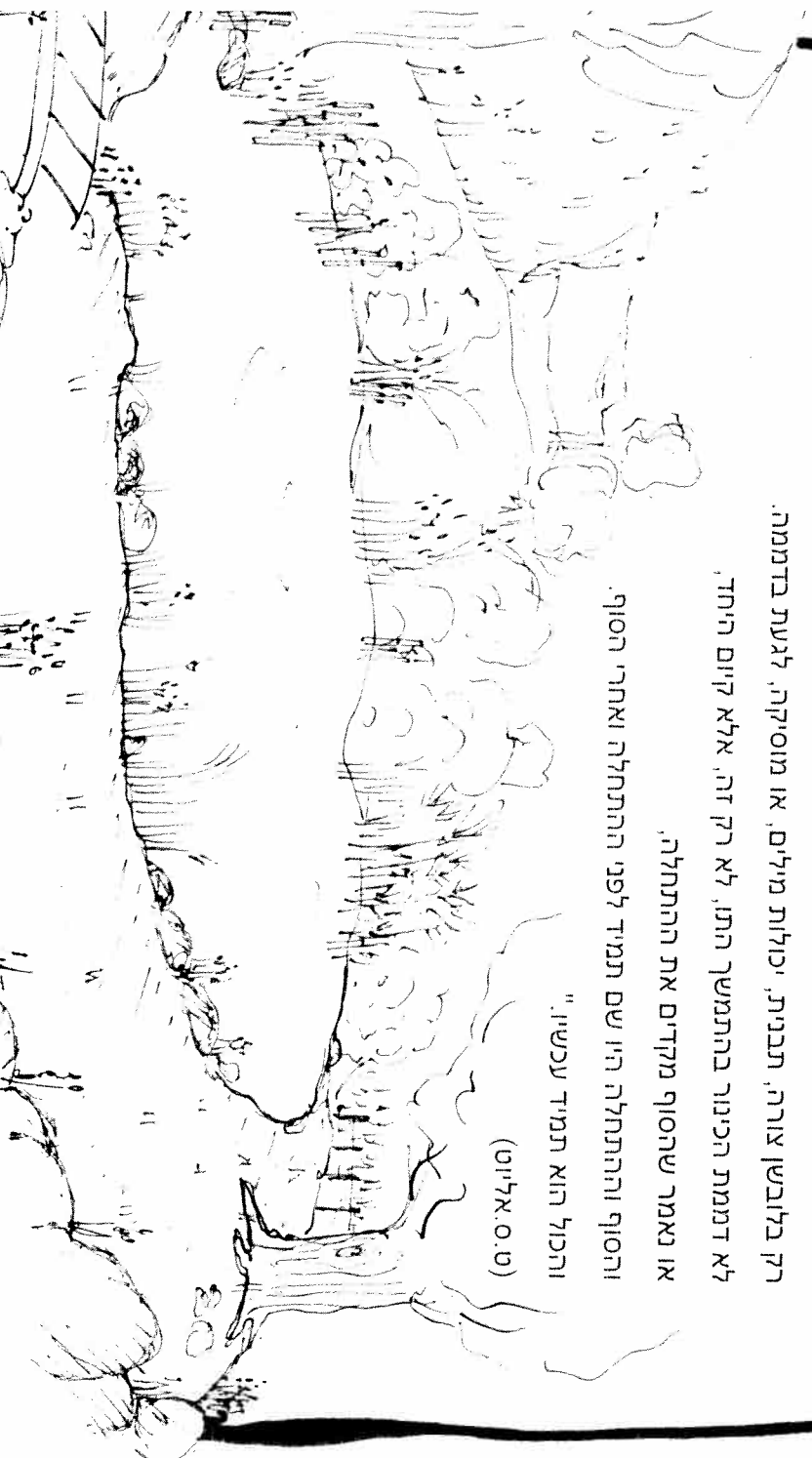
לא דממת הינור בהתמשך התו, לא רק זה, אלא קיום היחד,

או נאמר שהסוף מקדים את ההתחלה,

והסוף וההתחלה היו שם תמיד לפני ההתחלה ואחרי הסוף.

והכול הוא תמיד עכשיו."

(ט.ס.א.ליוט)

מאתנו חקרי האצרכים

בערב חם של קיץ התחלנו לקום חלום, להביא שוב לתוך הקהילה את ימי העלון.
התענגנו על נוסטלגיה ומרחבים של געגוע לברא מחדש את דפי בתוכנו,
ולהביאם נשענים על פירות הזמן שחלף עם ניחוח רענן ומתחדש.
עלון, שאפשר שפה רב גונית, במה ליבטוי ושיח, ואף סוג של מפגש אנושי
והכרות קרובה ואותנטית.

שעות האור התקצרו ועת גשמים הגיעה ואנו נאספנו להיפגש עם אנשים, לארוג את המילים
להתבונן בעיניים ולהעלות על הכתב את רחשי הלב.

אנו יוצאים לדרך שמחים ורגשים עם ככור עלזנו - "בתוכנו עכשיו".

העלון יצא ביום שישי בכול סוף חודש וכמיטב המסורת יחולק לתאי הדואר.
כמו כן אנו מעוניינים ליצור ולשמור על קשר גם עם בני ובנות הקבוץ, אלה החיים במקומות
אחרים, שעבורם כפר סאלד יישאר תמיד בית.

מזמנים ליידע אותנו ולשלוח לנו את כתובות המייל שלהם עד ה-12.15.21
למייל: assaf_shavit@walla.co.il

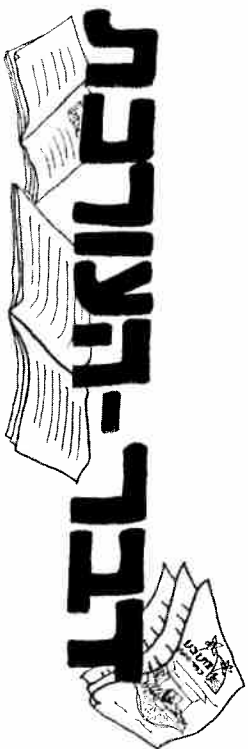
מקווים שיגעמו לכם העלעול והקריאה ומברכים את כולנו לשנים טובות.

רוני ואסף

חברי המערכת:

נאור נודל, עידן שגיא, עינת כרמל גמזו, מירי יציב, רוני שביט, אסף שביט
רבקה פראלטה, חנה סלע - עריכה לשונית, סדו פראלטה - עיצוב ואיור

שולה כהן

השעה 17:02 אני מסתכלת על השעון בחדר. אני קבעתי איתה ב 17:00 ואני מאחרת בשתי דקות. אני רק ליד המרפאה, איך אחר לה? הרי היא מפעם, מדור "הפונקט", מדור "הנפילים", עוד רגע אני שם, אוספת את חפצי בהתרגשות וממהרת אל ביתי, בדרך "מעקבים אותי לחקירה" שני כלבים. השעה כבר 17:05 אני צולחת את המכשול, שועטת קדימה ודופקת בדלת, העובדת הזרה פותחת לי, ואז אני רואה אותה, יושבת ומחכה, אחרונת הנפילים בערך, הדיוק והאקצנט מסמרים זאת מיד, צורת הישיבה הגאה, האמת והצניעות שתלווה אותנו לכל אורך הראיון.

אני מתנצלת על האיחור, היא מתנצלת שהיא לא רואה, מבקשת לדעת מי אני ומאיזו משפחה אני באה, כשאני אומרת לה את הייחוס המשפחתי שלי היא מבקשת לדעת למי אני דומה כדי להשלים את כל התמונה מהזיכרון שלי.

אני שואלת אם היא יודעת למה אני כאן והיא אומרת שהגר רק אמרה שאני אבוא לראיון אותה באיזשהו עניין, העובדת הזרה מפרעה לנו בזרהיות, שואלת אם אני רוצה לשתות, אני עונה שלא, תודה.

"אז אני כאן כי אנחנו קבוצה של אנשים והחלטנו לחדש את בתוכנו" - האור בעיניים שלה אמר הכול, והיה נדמה לשבריר שנייה שהיא חזרה לראות, היא ספקה כפי"ם והתמללה חיים. "חשבנו שמן הראוי שהדף הראשון של העלון יהיה ראיון איתך, כי אנחנו מבקשים להתחיל אותו מחדש על ההצלחה של בתוכנו של אז"

שולה, איך הגעת להיות עורכת בתוכנו? היא מחייכת ואומרת בנות שאיננה יודעת, "זה פשוט קרה", היא מסבירה. "היינו שלושה – דניאל פראלטה שכתב ואשר כובש שהיה על הצד הטכני בעיקר, אבל לא רק". אני מתקנת אותה כי דניאל פראלטה לא כתב, הוא צייר, והוא מעמידה אותי על טעותי – "דניאל פראלטה כתב את כל מה שיש לו להגיד בציור"

ואין זה הלך? איך דניאל ידע מה לעצור? היו לי פתקאות שהייתי מצמידה לדפים עם "דיברנו והעלינו נושאים שיש לטפל בהם, היו דברים שהתלבטנו ביחד אם אני אכתוב אותם או שדניאל הכותרת ודניאל היה מצייר. היו דברים שהתלבטנו ביחד אם אני אכתוב אותם או שדניאל יצייר אותם, דניאל ידע להגיד בציור כל-כך הרבה"

לשאלתי האם "בתוכנו" היה שופר של המזכירות או שיקף הלכי רוח בקיבוץ היא נמתחת ואומרת כי מעולם היא לא קיבלה הנחיות מלמעלה, להיפך, היא אומרת שתמיד הרגישה עצמאית לחלוטין וברוב ימות השבוע הייתה עסוקה בללקט אינפורמציה – "ללכת לראות את המתרחש ולדווח עליו בכתב, חשוב מאוד להעביר את האינפורמציה ממש מהמקום", היא מסבירה לי, "כשבנו את האולם הגדול של לורדן ומשאיות וכלים כבדים עבדו שם, ירדתי לראות ולווינו את כל תהליך הבניה ב"בתוכנו", גם כשסללו את כביש הכניסה לכפר-סאלד ירדתי ברגל כדי להביא את האינפורמציה הזו ממקור ראשון. חשוב לראות את הדברים ולהעביר אותם בצורה מדויקת, את יודעת איזה דבר גדול זה היה כשחיברו את כפר סאלד לכביש?"

מה היה חשוב לך בבתוכנו יותר מכל? מה היה חשוב לנו מאוד מאוד, וגם פרסום "נר הזיכרון, זה היה דבר שהקפדנו עליו, זה היה חשוב לנו מאוד מאוד, וגם פרסום ההספדים שנאמרו אחרי לכתו של חבר וחשוב היה לי מאוד להקפיד על העברית, שהדברים יהיו כתובים נכון וטוב."

האם חסר לדעתך עיתון פנימי?

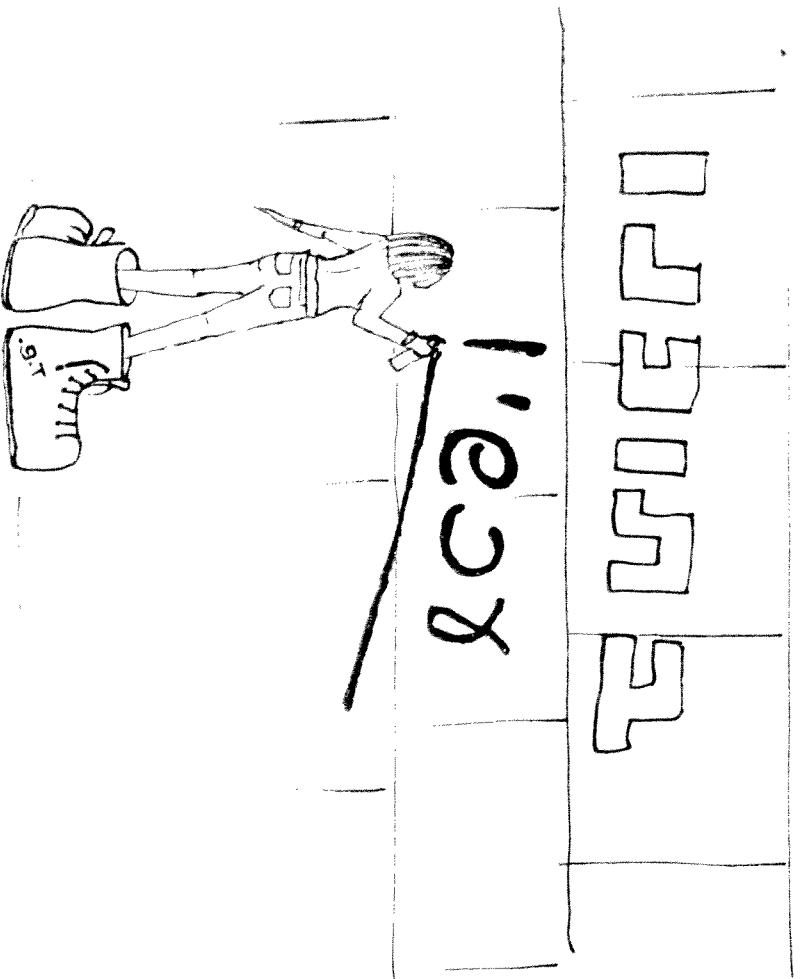
"בודאי שחסר, יש דברים שהייתי רוצה לדעת ואיני יודעת, יש דברים ששמעתי ואני חושבת שחייבים לפרסם". כמו מה, אני שואלת, "כשאני יושבת אצל אילנה דר ושומעת שאחד הבנים שלה הוא דוקטור, אני אומרת לעצמי שדברים כאלה חייבים לפרסם!" למה? אני מקשה עליה מעט, "מה זאת אומרת למה? כי זו אינפורמציה שחשוב לדעת, כי חשוב שידעו, חסר לי שאין מקום לפרסם את מה שקורה עם האנשים"

תגיד, אני שואלת אותה, הרי הייתם כל הזמן ביחד, הייתם נפגשים בחדר האוכל, במועדון לחבר, במקלחות הצובריות, העברת האינפורמציה נעשתה, הציבור ידע, למה עיתון? "יש הבדל בין דיבור לכתובה, זה נכתב ואי אפשר למחוק, אנחנו הרי לא עיתונאים, התפקיד שלנו הוא רק למסור אינפורמציה ביננו, העיתון מחבר ביננו, הוא הופך אותנו לקהילה, אחרת מה יבדיל ביננו לבין קיבוץ אחר? טוב, מן, אבל בשביל זה צריך דניאל פראלטה", ואז אני מבינה דבר גדול על שולה, אני מבינה שמבחינתה היא הייתה רק השופר ודניאל היה הכרז, אני גם מתחילה להבין את המשמעות של עיתון פנימי לקהילה שלו, אני מבינה מדוע הוא הדבר הראשון שנסגר כשהקהילה נכנסה לקונווייה שלה בשיא ההפרטה ולמה עכשיו כשמתחיל האביב הוא חוזר.

"אני מאחלת לבחוננו הרבה בהצלחה, הסוד הוא שצריך מאוד לאהוב לעשות את זה" היא מאחלת וממליצה.

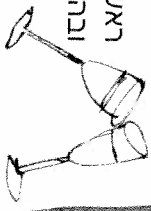
ומילה ממני לשולה: אני יודעת שמקריאים לך את השורות, אני תקווה שהבאתי את האינפורמציה במלואה, שהעברית הייתה נכונה, אני מאחלת לך בראות ומודה לך על שנים ארוכות של עשייה שנחרטו לנו עמוק עמוק בתודעה.

מירי יציב.

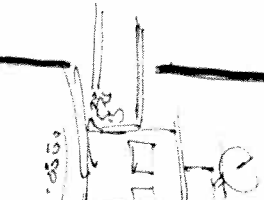
מעל הקהילה כ"ו תת"ב

ראשית אני רוצה לפתוח את דברי בברכה לכותבי העלון על היוזמה הברוכה, יישר כוח
ובהצלחה!

ועכשיו מהנשאים שעל סדר היום:

בינוי קהילתי - בצוות של הצמיחה דמוגרפית ושיכון הדירות התקייים לפני מספר חודשים
דיון בנושא מעורבות היציבור בתהליכים החשובים שקורים בקיבוץ. אצל רוב המשתתפים
הייתה תחושה שהציבור לא ממש שותף לתהליך הקליטה והבניה. כמו כן עלה הצורך בקיום
תהליך חברתי שגדיר את הכיוון והדרך שהקיבוץ הולך אליהם. תהליך חברתי שיאסוף אליו
את כל חלקי האוכלוסייה, ייתן מקום לכל קבוצה, חברים ותיקים, חברים חדשים, תושבים
בנים, בקיבוצי כווולם יחד נגדיר איזה קהילה אנחנו היום, ומה אנו רוצים להיות כשנהיה
גדולים. (לא ששבועים זה לא גדול). מאחר ותהליך כזה לא עושים כל יום ואוי לעשות אותו
בצורה רצינית ומקצועית, פנינו למועצה וביחד עם אורית דינסמן ראינו מספר חברות
שעיסוקן הוא בבינוי קהילות, ויש להן קבלות והצלחות בתהליכים כאלה בקיבוצים אחרים. את
בסופו של דבר נבחרה חברה בשם "שדמות". בקרוב ניצור איתם קשר ונתחיל לקדם את
הנושא.

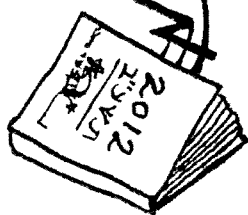

שיכון דירות - לאחר שחולקו ה"דפיות" לחברים, אנו ממתינים כעת לאישור התכ"ע (תכנית
בנין ערים). ברגע שהתכ"ע של כפר סאלד תאושר, נוכל לאשר בוועדה המקומית את
תכנית השיכון והחלוקה למגורים, ורק אז נוכל להתחיל לחתום עם החברים על ההסכמים.
העוכב באישור התכ"ע לא היה מתוכנן, והוא שמורם לפקק הן בתהליך השיכון והן באישור
הבניה לבתים בשכונה החדשה. בינתיים צוות השיכון עוסק בסגירת אחרונות של ההסכם
והכנת התשתית לחתימת ההסכמים בקיבוץ ובמנהל מקרקעי ישראל.

שכונה חדשה - העבודה על התשתיות היציבוריות מתקדמת יפה, למרות הפרעות פה ושם
של מזג האוויר, ועדיין על פי התכנית. עד כה שווקו כבר אחד עשר מגרשים, וועדות קליטה
וקבלה פועלות במרץ לשווק גם את המגרשים הנוותרים. במקביל התחלנו לטפסף למועצה
שיתחילו לקדם תכנון לשכונה הבאה של שלושים ושבע יחידות נוספות.

מועדון לחברי - בימים אלה מסתיים שיפוץ המועדון על ידי החברה שמשקמת מבנים לאחר
שריפה. בשבוע הקרוב ננסו צוות שיעסוק בריהוט ועיצוב המועדון על פי הצרכים של הקהילה.
בצוות יהיו גם בעלי תפקידים וגם אנשים שפנו וביקשו להיות שותפים בחידוש המועדון. אני
מבקש לנצל את ההזמנות ולהודות לאלדד היקר שמן הרגע הראשון הגיע לשרפה, וטיפל
במועדון עם מכבי האש ומול השמאי וחברת הביטוח, דרך הקבלן המשפץ וכל מה שקשור,
זה לא מובן מאליו ובהחלט מגיע לו תודה!

חייצחק ה

היחידה של המנהל האדמיניסטרטיבי

תחילה, הרשו לי לברך את צוות "בתוכנו" החדש, על היוזמה לחדש עלון קיבוצי כפי שהיה בכפר סאלד במשך עשרות שנים.

שנת 2011 - הסתיימה ובקרב נציג באסיפה סיכומים ונאשר תוכנית משק וקהילה 2011 בסה"כ אפשר לסכם את שנת 2011 כשנה טובה לענפים החקלאיים וגם לענף התיירות – "בכפר". את המספרים נציג באסיפה אבל אפשר להגיד שמהסיכומים הכספיים רוב הענפים סיימו את 2011 עם רווחים גדולים מהתוכנית. דבר לא פחות חשוב: המגמה שהתחלתו בשנת 2010 של ניסיון להוריד את הוצאות המימון גם בבנקים וגם בארגון הקניית ממשיקה, וב-2011 גם הוצאות המימון ירדו בצורה יפה. מבחינת ענפי החקלאות והתיירות עמדנו בהתייבויות להעביר לקהילה את הסכומים שסוכמו גם כרווחים וגם כחלק בהשתתפות בכלליות המשק.

המשכנו גם בניסיון לקדם פרויקטים תיירותיים שבהם יש לנו תבוע מאושרת, לדוגמא: מלון בברירת האגירה שבו ביקרו השנה מספר משקיעים וחלקם ממשיכים לבדוק את הפרויקט. הצלחנו להיכנס לפרסומים של משרד התיירות שבו מתפרסמים פרויקטים שמחפשים משקיעים. גם השנה עבד בשבילנו פרויקטור שניסה לגייס משקיע לבניית תחנת דלק. יחד עם זאת, בתום עבודה של תשעה חודשים לא הצליח במשימה. הסיבה העיקרית: כמויות הרכבים שנוסעים בכביש 918 לא היו אטרקטיביות ליושם גורם העוסק בהקמת תחנת דלק.

עוד דבר חשוב לציין: לאחר שנתיים של משבר שהתחיל בסוף 2008, לורדן מסיים את שנת 2011 ברווח סביר.

שנת 2012

הכנו את תוכניות החקלאות והתיירות לשנת 2012, עם מקדם זריחות עקב המעב הכלכלי. הלא ברור שצפוי בעקבות תחזית המיתון העולמית שעלולה לפגוע בכלכלה הישראלית. נכון להיום אנו כבר עדים למשבר עמוק בענף הענף, וירידה מסוימת במחירי הבשר הטרי שמשפיע על ענף הבקר. בענף הפרדס 90% מהתוצרת הולכת לאירופה. ראויים השפעה גם של המיתון וגם פרי של מדינות מתחרות מגיע לשווקים ולכן יש ירידה במחיר הפרי מישראל.

באירוח הכפרי התוכנית זעירה. יחד עם זאת הענפים גיעו לרווחיות ונכלל לעמוד בהתחייבות מול הקהילה.

מועצת המנהלים של לורדן אישרה את תוכנית לורדן – 2012. לורדן מציגה תוכנית עם רווחיות טובה למרות המציאות הכלכלית העולמית.

אני רוצה לאחל לכולנו שנעבור את שנת 2012 בשלום עם ציפייה לתקופות טובות יותר.

אבי פלמן

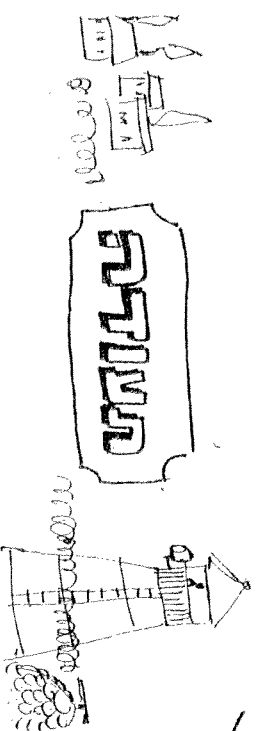
עלילות זהארג'ין

9.1.1948 - התקפה על כפר סאלד

ב-29.11.1947 התקבלה בא"ם החלטה על הקמת מדינת ישראל. החלטה שהיהודים קבלו והערבים התנגדו לה. למחרת התחילה מלחמת העצמאות. הם לא חיכו הרבה ומיד החלו במעשי אלימות שהראשון בהם היה ירי על אוטובוס שהיה בדרכו מנתניה ל...
42 ימים אחרי אותה הכרזה באו"ם, תקף כוח סורי בפקודו של קאוקג'י את כפר סאלד, מהר.

זו הייתה התקפה ראשונה של כוח ערבי על ישוב יהודי בארץ.
בשעת בוקר (כשהשמש בעיניים) תקף כוח סורי ופתח באש מרוכזת לתוך שטח ה"מחנה"(הקבוץ). קרב זה ערך כמה שעות ולקראת סופו הופיע משורין בריטי ממשטרת חלסה(קריית שמונה כיום).
קירב אותו בשער נחום גול(מפקד חטיבת "גולני" במלחמת העצמאות) והקצין הבריטי הסכים להזיז תחת פיקודו של נחום, מקרה יחיד ומיוחד בהיסטוריה הצבאית הבריטית.
לפי הוראתו, המשורין ירה כמה פגזים להר ובזה הסתיים הקרב.
בקרב זה נהרג חבר הקבוץ ברונו ופצעו 4 אחרים.

דוד כרמי

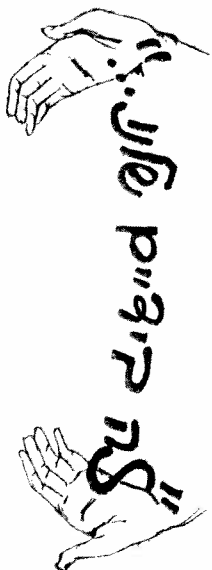
"בתוכנו" 11 ינואר 1948

סקירה על מאורעות השבוע

ביום ו' 9 בינואר-בשעה 7 בבוקר-בשעה שעמדנו להכפיל את דפי יומן השבוע בו צוינו כי שבוע אחרון עבר עלינו בשקט ובעבודה, בשעה שהעובדים במשק יצאו לשדה-ובמחנה עצמו התפזרו החברים למקומות העבודה השונים ומעטים, האוכלים ארוחת בוקר לפני העבודה, ישבו עדיו בחדר-איכל וקבוצת נוסעים ביער-במדרוני החר-עמדה לצאת לנטיעה, ניקח פתע מטר יריות באופן ברוח למקומות בו היו מרוכזים האנשים:בעיקר חדר-האוכל ומחסן הבגדים.
כאשר הבחנו מיד יריות מכלים אוטומטיים.האש היתה כבדונה מעט לכל פניה הממנה אך על אף זאת הגיעו החברים לעמדות והשיבו באש במדה שהבחינו במטרותם.
כבר בשלב הראשון של ההתקפה נפצעו שתי חברות באופן קל:ליוטה-עוד בהיותה במדרה ויושנה דביז'ה,מחבת הנוער, במחסן הבגדים.זמן קצר אחרי זה נפל בדונו, כשרצה להגיע לעמדת ההליו

היריות נמשכו בלי כל הפסקה במשך 4 שעות -ונפצעו עוד:אריה בקובוביץ בשעת ריצתו אל העמדה ושמואל רוטי.

יזמות מתוקה

כולנו חושבים ואף בטוחים שהעובדה שאנחנו חיים כחלק מקבוצה הנקראת "ק'בוצ' מבטיחה לנו היכרות מעמיקה האחד את שכן.

כשהחלטתי לקחת חלק בכתובת "בתוכנו עכשיו" ולהתמקד בנושא שמיד אספר לכם עליו, גיליתי כמה דברים שגם אני, "ממרום" 22 שנות חיי לא ידעתי.

מיד' חודש אכתוב לכם כאן על מיני יזמויות צעירות וותיקות שנמצאות כאן בכפר סאלד. על חלקם אני בטוחה ששמעתם אבל יש כמה וכמה שעליהם אני מבטיחה לחדש לכם.

לפני כשבוע, חזרתי מהעבודה כמיד' יום ואיך לא- עצרתי בכל בו, הסתובבתי בין המוצרים, בחרתי כמה דברים, נגשתי לקופה כשלפתע נכנסה לכל בו בחורה צעירה, נאה, קצת מלוכלכת מקמח, חובשת מטפחת לראשה וסינר ארוך ולבן.
"שילי", שאלתי, "מה את לובשת?"

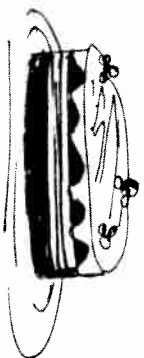
העסק הראשון שעליו בחרתי לספר לכם החודש הוא- הקונדיטוריה של שילי ביטון.

שילי ביטון, המוכרת לכם בטח יותר כשילי שוסטר, תהיה בקרוב בת- 27, נשואה 6 שנים ומתגוררת בק'בוצ' כפר סאלד עם בעלה- צחי ושני ילדיה- עדן בת 5 וחצי ואריאל בן שנה וחצי. שילי גדלה בכיתת תות ובשנים האחרונות עבדה ובעיקר התעסקה בלימודי קונדיטוריה.

אז הגעתי לביתם של שילי וצחי ביטון, ועם כוס חלב חם ושוקולד איכותי נמס בפנים, ובמקביל כתבה בטליוויזיה על הוזלת מחירי הקקאו בעולם הצלחתי להבין על מה מדובר.

ראיון-

היי שילי, מה שלומך? איך התחיל לך השבוע?
אושר, אומנם יום מפרך אך מעניין.

למה דווקא מתקיים?

אני בכלל אוהבת את תחום המטבח אבל אני זוכרת שהעוגות הראשונות שלי יצאו זנועה. לאט לאט התחילו לצאת לי עוגות טובות ואיתן גם ההתלהבות ממשהו טוב שמצליח לך עם הזמן, הרגשתי שאני צריכה ללכת ללמוד. רציתי בהתחלה ללכת וללמוד- עיצובים בביצק סוכר. בזמן חופשת הלידה של אריאל, חיפשתי באינטרנט קורסים ומצאתי קורס מעניין ויותר מקיף שכולל בתוכו גם- ביצק סוכר.

מבחינתי זו אומנות, זה לא סתם לאפות עוגה. אני משקיעה גם בעיצוב העוגה ולא רק בטעם שלה, וזה מה שכיף לי.

זכור לך בתור ילדה את האהבה לאפייה?
בתור ילדה עשיתי פעם אחת עוגה והיא יצאה ממש לא טוב. אמא שלי אמרה לי שלא נעים לה, אבל זה ממש לא טעים. ממש זכורה לי התמונה בראש של העוגה הלא מוצלחת.

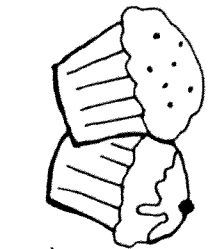
מאיפה האומץ בגיל כזה צעיר להקים עסק בעצמך?
לא היה שום אומץ, צחי בעלי החליט שנרים את העסקי. הוא בחר מקום, שיפץ אותו ודחף אותי לזה. היו לי מחשבות בנושא, אבל חשבתי שזה יקרה בעתיד. הרחוק ולא כרגע כשאני מגדלת 2 ילדים קטנים.

היו חששות?
בטח, ועד עכשיו יש חששות. זה סוג של עסק שאחד מתוך עשרה נופלים בו. יהיו עוד חששות אבל אני מאמינה שעם הזמן זה יעבור ורק ילך וישתפר.

אז מה את מכינה כאן בעצם?
עוגות, עוגיות, עוגות לאירועים, עוגות בחושות, עוגות שכבות, מוסים, קרמים ועוד. אני מכינה גם לפי הזמנה אישית וגם מבחר מטעמים בקונדיטוריה.

מאיפה ההשראות למטעמים שאת מכינה?
הרבה מדברים שראיתי עם הזמן, אני בדרך כלל רואה משהו, מכינה את הטכניקה ויודעת איך לעשות אותו. זה לא משהו שלומדים, זה משהו שלומדים עם השפית קרין גורן. שכל פעם לומדים דברים חדשים.

איפה למדת?
עשיתי 3 קורסים: קורס קונדיטוריה בחיפה- "מכללת השף", קורס שוקולד וממתקים בת"א- "בישולים" וקורס קינוחי מסעדות, סה"כ למדתי שנה. במהלך הדרך למדתי גם באחד הקורסים עם השפית קרין גורן.

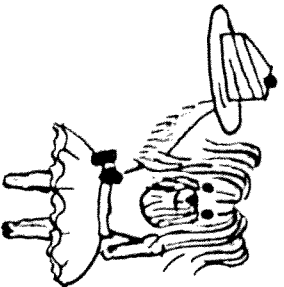

איזה עוגה את הכי אוהבת להכין?
אני הכי אוהבת להכין עוגות שמרים (פרג, שוקולד, גבינה).
זה מסוג העוגות שתמיד מריחות טוב ואני מכינה אותן בעיקר בימי שישי.

מה החלום שלך?
מקום משלי. בית קפה עם מבחר של דברים שאני מכינה, מקום שאנשים מגיעים אליו כי הם שמוע דברים טובים עליו. בגדול אני רואה את עצמי בשנים הבאות עדיין קונדיטורית. אומנם זו עבודה מעייפת, אבל מאוד מספקת.

אז חברים יקרים, אם לי הכתבה הזאת עשתה חשק לאיזו עוגת מוס 3 שוקולדים מתוקה, אני בטוחה שגם בכס בוערת אותה תשוקה. זה לא משנה אם בא לכם קופסת עוגיות מתוקות לאירוח, עוגה מכל הלל לסופשבוע מפנק, או אפילו להפתיע מישהו עם עוגת יום הולדת מיוחדת. אז אם תצאו מהכול-בו ותיקחו מינה חזק, מול "שר הטבעות", תעצרו וכבר תריחו את ריח העוגות.

דרך אגב- מיד יום שישי שלי עורכת מכירה חגיגת מול הכול בו של מבחר מטעמים. חוץ מזה אתם מוזמנים בהמוניכם בכל ימות השבוע בין השעות: 15:30 - 8:30 ואם פספסתם שם את שילי- 052-6760644

שיהיה לכולנו סוף שבוע חמים ומתוק
נאור נודל
Naor20001@gmail.com
(לכל טענה, מענה או סתם מילה טובה)

פסיכיאטר - רזני פז

המחאה החברתית

כל מי שלא נמנה על האלפיון העליון או על המאיון העליון או אפילו על העשיריון העליון לא יכול שלא להדהות עם המחאה החברתית.

מחירי המזון, תשלומי המשכנתא, שכר הדירה ומוצרי הצריכה האחרים כמו: ביגוד, ניקיון, קוסמטיקה וכו', טיפסו לרמות לא הגיוניות.

זוג צעיר עם ילד או שניים בעלי הכנסה מעל הממוצע מתקשים לגמור את החודש שלא לדבר על חיסכון.

דפני לייף וחבורתה עשו עבודה יוצאת מן הכלל. עובדה, מאות אלפים יצאו להפגין לאות הדהות בכל הארץ.

השאלה: מדוע זה נתקע? מה עושים הלאה? המטרה הברורה היא: לשנות את סדר העדיפויות של חלוקת הכסף (כספי המיסים שלנו). איך עושים זאת?

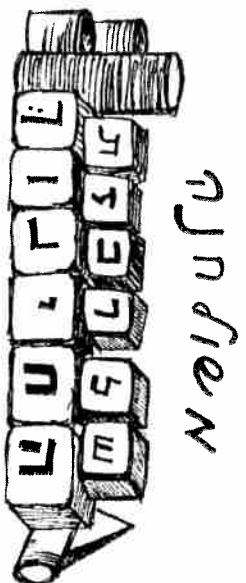
מי שקובע את התקציב זו כמובן הממשלה הנבחרת וזו כבר קיימת והדרך היחידה לשנות זאת היא ע"י החלפת הממשלה או שינוי סדרי העדיפויות שלה.

אם המספרים שפורסמו הם נכונים ויש כ-700 אלף איש שתומכים במחאה, כלומר, פוטנציאל של כ-25-30 מנדטים בכנסת.

עם כמות כזאת של מנדטים לא צריך לבקש טובה מאף אחד ומאף מפלגה, מפלגת קדימה 28 מנדטים מחל 27 מנדטים), צריך לבחור מנהיג כריזמטי כמו: החבר יאיר לפיד או חברות נוסת בעלי דעות התומכות במאבק (איתן כבל, מאיר שטרית) שיוביל את התנועה. שאלת השאלות היא: האם ברגע האמת שהא יום הבחירות יהיו באמת 700 אלף איש שיכניסו את הפתק הנכון לקלפי ולא יושפעו משיקולים אחרים כמו: שמאל וימין, חילונים ודתיים ועוד שיקולים משיקולים שונים, שבעובדה יוצרים לנו כ-30 מפלגות שונות.

הטור נכתב ונמסר למערכת "בתוכנו עכשיו" כשלושה שבועות לפני שיאיר לפיד הודיע על כניסתו לפוליטיקה.

שלום לכולכם, ראשית הרשו לי לברך את כל העוסקים במלאכה, על הוצאת גיליון ראשון זה, שממשיך עם העשייה ועם התנופה שקיבצנו נמצא בו, הן בתרבות, הן בעשייה הכללית והן במראה הקיבוץ והחינוך.

ומה בחינוך? בלי משים, או דווקא עם משים, חלף לו השליש הראשון של השנה. מה שאומר שכל הבתים בסוף הקליטה וניתן פה אחד לומר כי בכל בית התגבשה לה הקבוצה בהובלתם של הצוותים שלנו, מבית התינוקות ועד הנעורים. העשייה מרובה והילדים עסוקים ועובדים במרץ רב.

בבית התינוקות נמצאים 16 תינוקות, ואין דבר יפה מלראות כל אחד ואחת מהם מתפתחים וצומחים, כל אחד בקצבו ובדרגו. בבית יש סדר יום קבוע בו הילדים חווים פעילויות שונות ומגוונות הכוללות: מפגש סיפור ושיר, תיבות פעילויות, טיולים כשמזג האוויר מאפשר ארוחות נמובן הכול מליוה בחיבוק ואהבה גדולה של נשות הצוות.

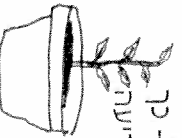
בפעוטון אלמוג 11 פעוטים ופעוטות. במהלך החודש האחרון, באופן טבעי עסקנו רבות במגז האוויר החורפי: שרנו שירים, רקדנו לצלילי טיפות הגשם ולמשב הרוח, ואפילו היינו מגפיים קטנות שקפצו לשלוליות. כשיכולנו יצאנו לטיול לחוות דרך הרגליים את הסביבה הירוקה והקירורה שהייתה. בחודש שחלף ערכנו מסבת חנוכה מאירה במיוחד ונהנינו משירה יחדיו ומאכילת סופגניות טעימות ומתוקות. ועת, פינו לקראת נושא ה"גינה", בה נשתל יחד עם הפעוטים שתילים ונכין גינה לתפארת. נמובן שהכול מלווה בצלילי גזר, חסה ועגבנייה.

"יום 1968 פזת פזת אשכול פזת, מאז 1968 פזת פזת פזת"

בגן מעוג 28 ילדים וילדות, גן גדול שכולו אור אחד גדול! בניצוחה של דפנה מייברג-גונת הגן והצוות המובחר שלה, עסוקים במהלך כל הימים. שומעים במפגשים סיפורים רבים, לומדים את סיפורי "בראשית", הכוללים את הולדת עשו ועקב וסיפורי אברהם. לומדים שירים חדשים בשערי המוסיקה וגם מתנסים בתנועה ובצליל בהשראת הרוחות הסוערות של החורף, ובהתייחסותנו בשיר ובתנועה לעונה. בתחום היצירה הילדים עובדים רבות, עם דגש על מחזור ואיכות הסביבה. גם קומפוסט אנו עושים ודואגים שאת כל השאריות של האוכל שלנו לא נבזבז ונדרוק לפח, אלא נמחזר.

בחד החנוכה יצר כל ילד חנוכייה אישית מרהיבה במיוחד, ובמסיבת החג עם החורים שהייתה מסיבה מוארת ומלאה אור ושמחה, שרנו שירים, רקדנו ובעיקר נהנינו מהצגת החור הגן: "הלביבה שהתגלגלה" בה כיכבו כמה "שחקנים" רציניים ביותר! כל הכבוד על רוח החג! בחודש האחרון הקדשנו תשומת לב מיוחדת לאורח חיים בריא ועל כל המשתמע מכך: תזונה נכונה, פעילות גופנית, מנוחה ושמירה על הגוף והניקיון ועוד... במסגרת פרויקט "ספריית פיג'מה" שדחו פרויקט בו אחת לחודש ילדי הגן מקבלים במתנה ספר איכות, עסקנו בספר "סבא בישל מרק" ובאמצעותו שוחחנו על מזון המהמם את הגוף בחורף, והיותו של המרק מזון טעים ומזין. חג ט"ו בשבט הקרב ובא, מזמן לנו שיה בגן במועד לסביבה הכול-קר טבעית בה אנו חיים, עצים ומיניהם, מיני פרחים ותהילים שונים הקשורים בשתילה, זריעה וכו'.

ומה במסגרת הבלתי פורמאלית?

בית ילדים א'-ו'

גם כאן העשייה בשואה והילדים לא נחים... 30 ילדים נפלאים הלוקחים חלק בעשייה המבורכת בבית הילדים-פעילויות מובנות, משחקים חברתיים, פניות עבודה ובעיקר דגש על ערכים חברתיים ומימונויות חברתיות של כל אחד ואחת. עופר וחן המדריכים שלנו, שנהנים בכל פעם מחדש מהקבוצה שלנו ויחד אותם בנוים קבוצה אחת ומגובשת מצעיר ועד בוגר. קבוצה בעלת יכולת גבוהות ליצור, לחבר ולהיות חלק מהעשייה בקהילה. במהלך חופשת החנוכה, נסעו הילדים לבסיס צבאי ופינקו את החיילים הן בסופגניות והן בתביליות מתוקות במיוחד של המשפחות-היה בקור מוצלה ביותר וחיממנו לחיילים שלנו את הלב. פעילויות רבות ומגוונות נוספות התקיימו בחופשת החנוכה והילדים נהנו מאוד ומחכים כבר לחופש הבא... שעוד לא נספיק למצמצם וכבר הוא יגיע... (פורים קרב ובא בצעדי ענק...)

"נוער... נוער... נוער" מרכזן דל"ב

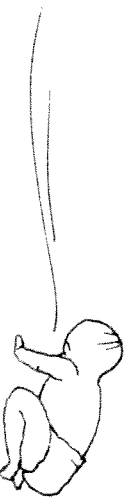
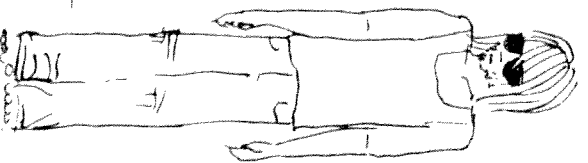
אין ספק שהנוער הנפלא שלנו בהתעוררות כללית, נוער שמתגייס לעבודה משותפת, נוער שמכון לקחת חלק ולעזור, נוער שיותר ויותר מרגיש חלק מהקהילה ומשתף פעולה. בהובלתם של חניי ומאיה הנהדרים, שעובדים איתם ימים כלילות ולא מוותרים במקומות החינוכיים ויחד עימם בנוים את צביון מערכת הנוער הכול כך חשובה להם ולנו גם יחד.

ב-31.12.11 התקיימה מסיבת סילבסטר מעולה, שעל הפקתה, ארגונה ויישומה היו אמונים מדריכי הנוער שלנו והנוער עצמו. מעל 250 בני נוער מהאזור הגיעו לחגוג בחדר האוכל, רקדו ונהנו והתנהגו למופת...! כל הכבוד לחבר'ה שלנו! בברכת יישר כוח להמשך ושנמשך לשמוע רק דברים טובים ומבורכים מנוער זה.

עד כאן חברים דברי להפעם, נעמתי ל' מאוד בנתיבותי, מקווה שגעתםי לכם אף אני.

בברכת המשך עשייה מבורכת, צמיחה, התפתחות וכמובן גשמי ברכה

עידית תמיר - רכזת חינוך

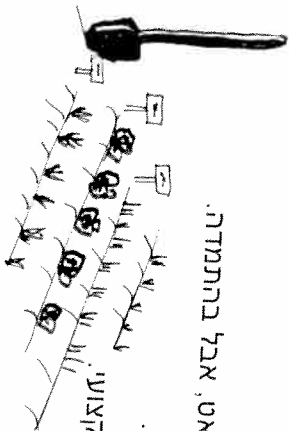

ענינים דעקדוקיים

הגינה הקהילתית

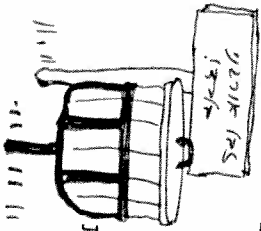
המחזור השני של הגינה נמצא בעיצומה של עונת החורף עם משתתפים וותיקים ומצטרפים חדשים מכל שכבות האוכלוסייה.

בקרב תפתח ההרשמה למחזור השלישי של עונת האביב-קיץ. אנחנו נפגשים אחת לשבוע לפעילות משותפת והמקום מתפתח לאט, אבל בהתמדה. אתם מוזמנים לחוות אותו איתנו בימי שלישי בין 15:30 ל-16:30. תודה לאבנר רוט שמשקיע עם הנשמה ולמספ' ק"י על הייעוץ המקצועי

מערך הקומפוסט

אתר הקליטה לזבל אורגני שודרג משמעותית, הותקנה בו סככה. הדבר התאפשר בעקבות מענק אותו קיבלנו מהמועצה בזכות זה שאנחנו מתפעלים מערך

עצמאי (רק 3 קיבוצים מתוך 29 קיבולי זאת). לפעולה פשוטה זו יש משמעות גדולה משום שאתר מקורה מאפשר שליטה נוחה יותר וטובה יותר לתפעול בלחות הערימות העומדות להבשלה, הצללה מקרינת השמש, מניעת

התחממות יתר והתייבשות וכמובן, נוחות עבודה במצבי מזג אוויר קיצוניים.

תודה לגברי ובוסקין שגרמו לזה לקרות.

מי שעוד לא מפריד בביתו יכול לקבל הנחייה מכרמית ופשוט להתחיל! כרמית

סוהוצ'יט סיגור

אניסיסלף רחמים ארנאו פיר

קהל ציבורי

סנ פיק סנ קיט דבר סולא

"ארץ חדשה"

זה היה אי שם במהלך שנת 2008. הגעתי לבקר את חברי הטוב, אלון, בפפר סאלד. ידעתי ישר בבטן שאני הולך לגור בקיבוץ הזה. לא יודע איך להסביר את זה. האגם הקטן עם המעיין, הנחף אל העמק ועל ההר, השבילים המטופחים משוליבים בצמחיה המקומית והאנשים. זה העניין החשוב באמת – האנשים. גם את זה קשה לי להסביר – אבל המקום הזה שונה וקסום ביכולת שלו להכיל אנשים מהנפלאים שפגשתי בחיי. "בקרתי וחייתי בהרבה קיבוצים בחי", אבל בפפר סאלד אני מסתובב ואנשים תיאר את זה יפה: "בקרתי וחייתי בהרבה קיבוצים בחי". חברי סלמון, שעבר לא מזמן להתגורר גם הוא עם אשתי בקיבוץ, אומרים שלום משהו קוסמי באוויר של פפר סאלד, או שגברי עושה עבודת מזון מדהימה – כי הסטודנטים והתושבים שמגיעים ומשתקעים כאן – מקסימים אותי יותר מהשני. אנשים איכותיים, יצירתיים, אכפתיים, מעורבים, אנשי חינוך ואומות, אנשי דעת ומעשה, אנשי חברה וסביבה, אנשי רוח ומכלל. באמת שכל פעם ששואלים אותי איפה אני גר – אני אומר בגאווה ובחיוך – קיבוץ פפר סאלד.

מה אני רוצה להגיד בכל זה? קודם כל שטוב לי ושאתי מאוהב במקום ובאנשיו ☺, אבל מעבר לזה... אני חושב שיש כאן חדמנות. אהנו חיים בעולם מהיר ומאד אוניטסבי, שינויים אדירים מתרחשים בעולמנו, מבחינה כלכלית, סביבתית וחברתית. המחאות החברתיות סחפו את העולם, את ישראל ואת אצבע הגליל (דרך אגב, רבים מתושבי פפר סאלד היו ועודם פעילים במאהל המחאה של אצבע הגליל בקריית שמונה). מה לנו ולזה אתם שואלים? אז אני אגיד לכם. לפי ראייתי השינוי קורה בשני כיוונים: 1. מחאה אל מול המערכת הקיימת שכבר לא מתאימה לעולם שאנחנו חיים בו ומאבק למען חברה טובה ושפוויה יותר. 2. יצירת מציאות אחרת, דה-פקטו, ברמה המקומית. ככול שהתלות שלנו במערכת המרכזית והריכוזית קטנה יותר – כך גדל החופש שלנו ויכולת העמידה של הקהילה החיה בפפר סאלד אל מול אתגרים כלכליים, סביבתיים וחברתיים הבאים עלינו – ונאן לפי ראייתי יש לכפר סאלד בפרט ואצבע הגליל בכלל יתרון אדיר. במיוחד בתחום השני – יצירת מציאות חדשה.

במפגש שלי עם ותיקי ומקומי הקיבוץ בנושא המחאה החברתית והשלכותיה, נדהמתי לגלות שוב את הרוח האידאולוגית הכול כך יפה של האנשים הללו שבאו לכאן מקצועות שונים בתכל, הקריבו, עבדו קשה והאמינו. האמינו שהם יוצרים מציאות חדשה, חברה וחברותא טובים יותר. נכון, היו טעויות. נכון הקיבוץ הופרט ואיבד מדרגו המקומי. הסוציאליזם הטהור בקיבוץ לא שרד, אבל גם הקפיטליזם הטהור שבחוץ נמצא על סף קריסה. עלינו למצוא את דרך האמצע הטובה לנו – זוהי הצינות החדשה, זוהי דרכם של הישראלים החדשים. זהו עתידו של הקיבוץ המתחדש המפוקח.

בחדשים האחרונים צומחות יוזמות ברוכות ביותר בקיבוץ פפר סאלד. **התעוררות חיי קהילה**, **קואופרטיב של אול מקומי** שמתבסס על תוצרת גלילית (בריאות ועצמאות לנו, פרנסה לשכנינו המקומיים העצמאיים) שמובילות עמית ומיכל; **מעגל המתנות** שמובילה מיכל (דומה לבנק-זמן ו"שוק קח-תן" בוחד: שימוש משתף ומעגלי של המתנות שיש לכל אחד מאיתנו לתת בצורה הצרכים של כל אחד); אליאור מעירה שוב את הרוח **התרבותית** בקיבוץ במיוחד לקראת החברים החדשים בהרחבה וכולם; **הגינה הקהילתית** ומערך המחזור שמובילה כרמית ועוד חיד נטויה.

אני קורא לכל חברי ותושבי פפר סאלד – תבואו, תשתתפו, תביעו, תזדמן, תתחברו. הבה כולנו יחד ניצור קהילה חדשה, תומכת ויוצרת. קהילה שיש בה שפע חומרי, אנושי ורוחני. הבה נראה שאפשרי אחרת ונחדד את השינוי, קודם כל לשכנינו – היישובים הקרובים לנו באצבע הגליל ואז לישראל כולה. יש לנו חדמנות. בואו ניקח אותה ומביל את הלפיד.

מזל טוב לכולם על שנת ה-70 של הקיבוץ הנפלא הזה. יש לי תחושה ששנה זו תהיה שנה של התחברות לשורשים וצמיחה גדולה מחדש.

לוי נתנזון

על אר דודג

לחברי ותושבי הקיבוץ

מזה כחודש אני מתפקדת כרכזת התרבות בקיבוץ, והעשייה הזו מהווה עבורי אתגר אמיתי. אני שואפת לפתח את חיי התרבות בקיבוץ ולקרב בין האנשים החיים כאן ביחד. אני מאמינה כי מפגשים חודשיים הסובבים סביב חגים, שנת ה-70 ומי קיף ומיבויש, יתנו לנו הרגשה טובה וגאווה להיות חלק מקיבוץ כפר-סאלד.

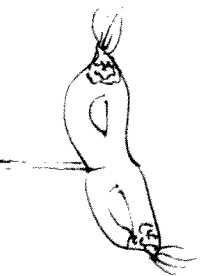
בימים אלו ממש מתגבש צוות תרבות, המורכב מחברי קיבוץ ותיקים וחדשים ומתושבים. האנשים הרבים שנרתמו לעזרתי ושפנו אלי עם רעיונות ורצון להיות חלק בעשייה המשותפת, ממש חיממו את ליבי. הנכונות הרבה מראה לי כי יש מקום להשקיע ולתת למען חיי התרבות בקיבוץ, וכך יהיה!

בחודש הקרוב, צוות התרבות שוקד על פעילות מגניבה לט"ו בשבט שתתקיים ב-18/2, ועל מסיבת פורים ענ-ק-ת שתתקיים ב-9/3.

כולכם מוזמנים לקחת ולהיות חלק!

אשמח אם תצרו איתי קשר: 050-8221670 Eliorperel@gmail.com

שלכם ובשבילכם,
אלאור פרלשטיין - רכזת התרבות

חברים שיש עמם צילומי מופ ונוי דיגיטאליים ראויים של כפר סאלד, מוזמנים לשלוח למייל המצורף ואם יסתייע הדבר, הם יוגדלו ויוצגו במועדון.
dan.shavit@gmail.com

מסגרת תרבותית וכל התאמה
עניין
קאור ואייל

נעים לראותך והדריך אותי

זהבה ענבר - אישה קטנה אישיות גדולה

ערב חורפי קר, מעיל, צעיף ואני בדרכי לזהבה ענבר. לביקור קדמה שיחת טלפון קצרה - הצגתי את עצמי: "אני גרה בקיבוץ כתשע שנים, מהחברים החדשים שבונים בשכונה" והספתי: על-מנת לקבל את אחדתה של חברת קיבוץ ותיקה: "מתארגנת קבוצה להחזיר את "בתוכנו" וחשבנו שיהיה נחמד מדי עליו לראות חבר/ה מויתקי' הקיבוץ מול ראיון עם תושב/סטודנט או משפחה צעירה". לא עבר זמן רב וקבלתי הזמנה חמה להגיע ליביתה.

דפיקה בדלת, ואני פוגשת מולי את זהבה. אישה נעימה, קטנת מימדים ועדינה. פנים יפות מחייכות ולב רחב. "בבקשה, היכנס", היא מזמינה. הבית חם. על שולחן הסלון מונחת צלוחית ובה תפוזים ופומלית קלופים ומסודרים בפלחים. "בואי, שבי" - היא מנחה אותי לכיוון הספה. פינג'אן קטן מהחמם על המזלזימון נחתך והנה אנחנו יושבות. (בהמשך אני מגלה שהיא בת 88 והיא מהממת אותי במשפט: "ואני עוד עושה טרמפים").

נכר ממבט ראשון אני מבינה שזהבה היא משהו מיוחד. דור המייסדים נקרא לה. אישה טובת לב בת 88 בעלת חוש המור מפותח.

זהבה עלתה לארץ מצ'כוסלובקיה בשנת 49 לאחר שהסתיימה מלחמת העולם השנייה. בתקופת המלחמה נלקחה זהבה ובני משפחה נוספים למחנה הריכוז אושוויץ ושם מרביתם ניספו. לכפר-סאלד היא הגיעה עם אחותה אסתר כשהייתה בת 24. עד היום זכרת את המפגש ההוא במל חיפה עם עזרא מי שלוימים יהיה בעלה ואבי שני ילדיה. יהודה ודירה.

"התקופה הייתה סוף יוני. חם, לה, מסביב מלא זבובים. במגפון קראו בכל מיני שפות: "מי שרואה להסתדר בקיבוצים או מושבים שיגיע לצריך מספר 10". עזרא, ששימש כשליח הסוכנות במחנות בבודפשט והגיע עם הטרנספורט האחרון עם החניכים שלי, קיבל את פנינו במל והסביר לנו על הקיבוץ. אני ניגשתי אליו. הצגתי את עצמי והוא אמר שהוא רוצה לקיבוץ שלי. שאלתי אם יש בחורים יפים. הוא ענה: "אני הדוגמה". שאלתי את אחותי בצחוק "לא יכלו לשלוח דוגמה יותר יפה?". וכך, למעשה, בלי שידענו הרבה על המקום אליו אנו נוסעים, חברנו אליו אני ואחותי יחד עם עוד קבוצה קטנה והיינו בדרכט לכפר סאלד".

זהבה נזכרת ברגע בו נכנסו עם המשאית לקיבוץ (ואני מרגישה שהיא חווה זאת כאילו זה קורה עכשיו) "אני זוכרת את הדרכים העקלקלות והתעלות החפורות שהיו מפני הסורים שישבו לנו על הראש. הכניסה לקיבוץ. אני זוכרת את צירפי המגורים בנגיסה. אלו שפרקו עכשיו כדי לבנות את השכונה החדשה. המקלחות הציבוריות. שהיו שמועות שהבנים עשו שם קוקו לבנות. היו תעלות באמצע הכביש. הסורים ישבו על ההר מעלילנו. הכל היה עם תעלות. זה היה מורא לראות".

כאשר נכנסו לקיבוץ לא חסכו מהם את "טבילת האש הראשונה" והיא ביקור בחדר - האוכל: "עזרא הביא אותנו לחדר האוכל שהיה אף הוא ממוקם בתוך צריף (היום חדר האוכל של האירוח הנכרי). הוא הציג אותנו בפני כולם. ביקש שיקבלו אותנו ופה כדי שכמה שיותר מאיתנו נשאר פה. לימים הסתבר שהוא אמר לבחורים האחרים בקיבוץ "אבל אל תתקברו לקטנה. היא שלי". אני לא רציתי את עזרא. היו בחורים יותר יפים ממנו אבל בכל מקום שהייתי, פתאום הוא הופיע שם במקרה (או שלא במקרה)".

זהבה מספרת על כך שעזרא היה מאוד עקשן וחידר אחריה ללא הרף: "לא רציתי אותו. אבל הוא היה כל כך עקשן. ביקרתי עם אחותי אצל משפחתו בחולון וחגגנו את ראש השנה יחד. פגשתי משפחה טובה. אנשים נהדרים. לא ראיתי בכפר-סאלד מישור גדול. הוא שאל את אמא שלי מה דעתה עלי והיא ענתה: "היא בתויה טוב. היא יכולה ללדת".

ונמו שעזרא אמר כך היה: ביום החולדת של זהבה, 21 בדצמבר בשנת 49. התחתנו השניים בחתונה צנועה בביתו של עזרא בחולון. לחתונה, היא מספרת, הגיע רק חבר אחד מכפר-סאלד. הדרכים היו קשות וביום החתונה ירד גשם חזק. אך כאשר חזרו לקיבוץ. בחדם חיכתה להם עוגה והם היו נרגשים מאוד.

לעיס פאפאס והיידן

זעהב מעלה בנוסטלוגיה כמה זיכרונות מהקיבוץ של פעם. המקלחות הציבוריות שאליון היו חולכים עם תיקים מאולתרים בדוגמת קופסאות שימורים גדולות מחדר האוכל, ובתוכן שמו את המגבת, הבגדים והסבון. המגורים "המפוארים" בתוך קוונטיירים מעץ שבהם הגעו החפצים האישיים מביתם בתפוצות, וגם על הגשם הרב שירד והמחסור בבגדים חמים. "בתקופה ההיא לא היו מדרכות. ירד גשם שהלואו עלי שירד היום. היה מלא בוצ. לא היו בגדים. היו לנו מעילי גשם טובים שהבאנו איתנו מצ'קוסלובקיה, אך משום שהותיקים צחקו עלינו, שמנו את המעילים בארון והעכברים אכלו אותם. איזה מעילים אלו היו..."

כחצי שנה אחרי שהגיעו לכפר-סאלד, עזבה אחותה של זעהב לחיפה ומשם לתל-אביב. לזעהב היה קשה, אך היא החליטה להשאר. היא מעידה על עצמה כאשה סתגלנית שמתקלמת בקלות בכל מקום. "אני מתאקלמת בקלות. בכל מקום רציתי להראות שאני יכולה עם הגובה שלי והעבר שלי. אז היא עזבה אחרי חצי שנה. ואני נשארת".

לזעהב חוויה טובה מהדרך בה קיבלו אותה בקיבוץ בלי מדרכות, בלי עגלות ובלי טרקטורים - הכל ידני. במטבח, אח"כ במטבח ילדים, בחדר-אוכל בית-ספר ובהמשך, כמטפלת עם ילדי בית-הספר. רציתי כל הזמן להוכיח שאני יכולה - סחבתי סירים כבדים, שולחנות מעץ וספסלים, רצפת עץ שהיינו צריכות לשטוף".

זעהב מספרת לי על שנות העבודה הקשות בקיבוץ בלי מדרכות, בלי עגלות ובלי טרקטורים - הכל ידני. עוד היא מספרת על השנים בהם הייתה מטפלת לילדי בית-הספר. על תקופת המלחמות והארושים הבטחוניים הרבים בה נזקקו לעיתים קרובות לרדת למקלטים. על שריפות הענן בקיץ שהיו מכלות את כל האזור סביב כפר-סאלד. והלינה המשותפת.

היא מספרת בגאווה על הקשר שהיה לה עם הילדים בהם טיפלה, ועל כך שבבילילה אחד שהיו הפגזות היא רצה ללכת להוריד את הילדים למקלט וגרה מזרחי, שראתה אותה מהחלון, קראה לילדים: "אני אמרתי לכם שזעהב תגיע! היא הגיעה!". מרגישים בסיפורים של זעהב, מצד אחד, את הקשר הטוב שהיה לה עם הילדים, המסירות והאחריות הגדולה שהייתה לה כלפיהם. מצד שני, זעהב מספרת על כך שהיה לה קשה עם העובדה שילדיה לא היו איתה, בעיקר כאשר נכנסו למקלטים וילדיה היו במקלט אחר. גם על הלילות היא מספרת - שבמקום להשכיב לישון את ילדיה הייתה חולכת להשכיב לישון את הילדים איתם עבדה. אני מרגישה את הקושי אותו חוותה, אך מצד שני היא הייתה כל-כך מחויבת לתפקיד וסמכה על כך שדאגים לילדיה. היא מספרת: "היה לי קשה. אני ברחתי מהבית שלי. היא הסתכלה מהחלון בכתה וקראה לי "אמא, אמא" ואני הלכתי. היא מזכירה לי את זה עד היום. אפילו הבן שלי שהוא בקרוב בן שישים אומר לי "אמא, אמא" את עזבת אותי והלכת לילדים אחרים". הייתי צריכה לעשות את התפקיד שלי. כשהייתי שומרת לילה, ילדים ברחו והייתי חולכת לחפש אותם. חלקם היו במיטה אצל ההורים והייתי צריכה להחזיר אותם. זה כאב, אך כך היה צריך לעשות וכך כולם עשו".

זעהב מרגישה שבחירה נכון כאשר החליטה לבסס את חייה בקיבוץ כפר-סאלד. חיי החברה היו מאוד טובים. היו חינוכים וויכוחים אבל בסך-הכול חייתי ואני חיה פה חיים טובים ומספקים.

בגיל שבעים וחמש יצאה זעהב לפנסיה. היום היא משתתפת בפעילות "בית ותיקי הגליל" שלוש פעמים בשבוע והולכת ל"פינה-חמה" בקיבוץ. היא שמחה ומאוד מרוצה מהחיס האיש שהיא מקבלת במקומות אלו ומכך שממשיכה לפגוש אנשים ולצאת מהבית. הקושי המרכזי שמלווה אותה מרגע שהגיעה לכפר-סאלד הוא המרחק מהמשפחה. היא מוסיפה שהאופי הקיבוצי מאוד השתנה וכמעט ולא יוצא לה לפגוש אנשים שאינם מותיקי הקיבוץ.

אם לסכם את המפגש המרתק שלי עם האישה המיוחדת, אשר מספרת על חיים לא פשוטים מצד אחד ומצד שני מצליחה להביא איתה כל-כך הרבה אופטימיות. זה פשוט לשמוע וללמוד. כל-כך הרבה חכמות חיים פשוטה. מה שהדהים אותי זה לראות אישה קטנה, לא חסונה, שקטה, בעלת רוח חזקה ותעצומות נפש גדולות. זעהב רואה סרטים על השואה עד היום. "אני ממשיכה את החיים, אך גם מסרבת לשכוח את העבר".

עינת כרמל גמזו

דאזין צאג

טאגס
דיין וואך

עס: יותם וניבה

שיחה על אידיאולוגיה, חינוך וחיבור לטבע.

את יותם פגשתי בקיץ האחרון על שבילי הקיבוץ. יותם הצג את עצמו ואת לילי, ביתו הפעוטה שנשא על ידיו. הוא סיפר שזה עתה הוא, ניבה ולילי הגיעו לקיבוץ ושהם מחפשים דירה. הפעם הבאה שנפגשנו הייתה לאחר מספר חודשים כאשר הצטרפתי למידם הגינה הקהילתית שם יותם, ניבה ובתם לילי לוקחים חלק משמעותי בליווי ובהנחה.

יותם בן 25 ממושב גן חיים ליד כפר סבא וניבה בת 27 מהר אדר ליד ירושלים. כל אחד הלך בדרכו עד אשר לפני חמש שנים נפגשו "במנון הערבה" ללימודי סביבה. כמה שנים לאחר הלימודים החליטו לטוס לקוסטה-ריקה על-מנת למצוא קהילה אקולוגית לחיות בה. "קוסטה-ריקה הייתה חוויה מדהימה, שמענו הרבה דברים טובים על חוות אקולוגיות שם, בחרנו לטן מקום וחופשנו את ההחווה שתתפתח לנו." ניבה ויותם הגיעו לחווה צעירה יחסית (חמש שנים) ושם חיו במשך תשעה חודשים. על האווירה בחווה הם מספרים: "עיקר האנשים שבאים לחוות הם אמריקאים שבאים בעונה הטובה של קוסטה ריקה לחווה ואז חוזרים לעבוד בארה"ב. אבל קורה שם משהו מגניב. היה לנו בית חלומי- בית עץ, חלונות ענקיים עם רשתות, בית גדול ומרווח עם נחל קטן 20 מטר מהבית, וחמש דקות הליכה, נחל גדול ורחב עם קוקוסים ואגסים וגינת ירק - החיים הטובים." השניים עבדו בחווה ובנוסף הקימו עסק ביתי קטן למזונות טבעיים (נבטים), מאמת בוטנים, חרדל, קמבוצ'ה ועוד) שאת תוצרתו היו מוכרים בשוק האיכרים המקומי וכך גם פרנסו את עצמם. הם מספרים: "למוצרים שלנו במטבח" עסק המזון הטבעי שהקימו בקוסטה-ריקה מאוד עניין אותי ומיד היה למצוא את המוצרים שלנו במטבח". עסק המזון הטבעי שהקימו בקוסטה-ריקה מאוד עניין אותי ומיד שאלתי אם הם מתכננים גם פה להמשיך ולייצר מוצרי מזון טבעיים. תשובתם הייתה שהשוק די חיוני ודי קשה עם כל האישורים והבירוקרטיה. אך לא עברה דקה ומהארון נשלף בקבוק זכוכית ונמזג משקה הקמבוצ'ה, "זה משקה חדש שאנחנו עובדים עליו" סיפרה ניבה. משקה הקמבוצ'ה הוא משקה ידוע ופפולרי מאוד בארה"ב בשל סגולות המרפא הרבות שמוחסות לו. "כרגע אנו מיצרים את המשקה לשימוש עצמי בלבד, אך חושבים אולי בהמשך להפוך את היצור לעסק ביתי" אנחנו מרימים כוסות ואני מאחלת בהצלחה.

למרות כל היופי והחוויה הרגישו יותם וניבה קושי לגור בקוסטה-ריקה. "בסופו של יום הרגשנו לבד, היו לנו חברים טובים, אך הם גרו בחוות אחרות בסביבה, היינו נפגשים אחת לשבוע בשוק האיכרים, אך ביום יום הרגשנו מבודדים מדי. בנוסף התחילה העונה הגשומה ואז החלטנו שאנחנו חוזרים." כאשר לילי הייתה בת חצי שנה חזרו לארץ וחישו מקום נעים לגור בו.

ניבה, יותם ולילי הגיעו לכפר-סאלד אחרי תשעה חודשים בקוסטה-ריקה. כאשר חזרו לארץ ידעו שהם רוצים לגור בישוב כפרי בצפון אבל לא ממש ידעו באיזה קיבוץ או מושב לבחור. שני חברים שלמדו איתם במנון הערבה גרו בכפר סאלד וסיפרו להם שכפר סאלד זה המקום לגור בו. הם מספרים: "התארחנו פה מספר ימים והחלטנו שפה אנחנו רוצים לגור. מה שמשך אותנו לקיבוץ היה בראש ובראשונה אגם הקראון-זמין, רגוע, חמים יחסית לנחלים באזור וקרוב לבית. זה הזכיר לנו את הבית שגרנו בו בקוסטה ריקה. בנוסף יש פה הרבה חברים שהם בראש סביבתי, כרמית עושה פה המון דברים שאנחנו מאוד מחוברים אליהם: מרכז המיחזור, הקומפוסט והגינה הקהילתית שעגשו אנחנו מעורבים בה. כל אלו יחד הביאו אותנו להחליט שכפר סאלד זה המקום שלנו".

לעס פארשטיין ווייז ווייז

יזתם מספר שליזוה גינות קהילתיות בעברו גם בארץ וגם בקוסטה ריקה וכאשר שמעו על מיזם הגינה הקהילתית התנדב יחד עם ניבה. "כל מפגש אני מסביר מתחום הגינון האקולוגי. כיף לפגוש את התושבים והחברים של הקיבוץ. אנחנו מאוד אוהבים את קבוצת הנשים שמגיעה באופן קבוע לטפח את הגינה. יש שיחה נעימה ובאמת אנחנו מרגישים שיש בקיבוץ אנשים מאוד נחמדים ומסבירי פנים. יש לנו שכנים טובים עליזה וזאב ובכלל הותיקים הם פתוחים, מדברים, תחושה טובה ונעימה."

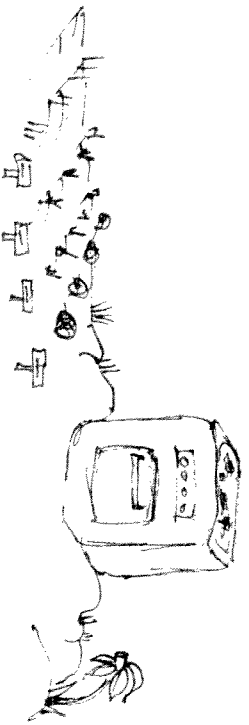
ניבה, לומדת קדירות בתל-חי ועיבוד צמר עם קבוצה של נשים בקידנא. יותם, סיים את ההתמחות שלו בפרמקולוג'ר לאחר שלוש שנים של לימודים וכיום משלים את תואר מדעי הסביבה בתל-חי. "יש לנו פה הרבה חברים בעיקר סטודנטים וגם שני חברי ילדות של יותם שגרים פה. יש פה קהילה ממש נחמדה ואנחנו מאוד שמחים להיות חלק ממנה."

לילי, ביתם בת השנה לומדת בחינוך ביתי. "יש לנו מפגשים של חינוך ביתי שבהם אנו נפגשים עם כמה משפחות. יש בית בשגר של אינבל ויוזם מאיר (הבן של יהודית וראובן מאיר), שם פעם בשבוע אנחנו נפגשים עם משפחות של חינוך ביתי מכל האזור. יש באזור הזה המון משפחות של חינוך ביתי. כולם באים עם ילדים מכל הגילאים מתינוקות קטנים ועד ילדים בני 17. מדברים, ילדים רצים ומשחקים פעילות לא מונחת. רוב הילדים הולכים להרבה חוגים והם מאוד חברותיים ומונשרים". יותם מסביר לי שלפי הגישה מעודדים את סקרנותו הטבעית של הילד ולומדים מהחיים במה שקרא "למידה מתמדת". הילדים לא לומדים את החומר הלימודי של בית-הספר, אלא כל אחד לומד מתי שהוא רוצה בכל נושא שהוא מתעניין בעזרת הוריו. ניבה מספרת שהילדים של החינוך הביתי מאוד תקשוריים, חברותיים ומוכשרים. "הילד מבקש ללמוד, וכך הוא לא מרגיש שללימודים זה מגעיל, מלחיץ ומשעמם, הילדים נהנים ללמוד". חשובה להם המעורבות בחינוכה של לילי. הם רוצים להיות מעורבים בתכנים, בסביבה ובחברה בה תגדל ביתם.

לשאלתי מה תרצו לעשות שתהיו גדולים הם עונים שירצו להמשיך לעסוק ולהשפיע דרך החינוך הסביבתי, אך מוסיפים שהיו רוצים גם במרחב הביתי שלהם להצליח ולמשמש יותר מהעקרונות האקולוגיים שהם מלמדים. גם כאן בכפר סאלד פתחו ניבה ויותם קבוצה שלומדת מדי שישי פרמקולוג'ר, שם הם מלמדים אקולוגיה מעשית. נוגעים בנושאים של חקלאות אורגנית, טיפול במים, איך לחסוך בבית במשאבים שונים, בניה של קהילה, כפרים אקולוגים ותכנון מערכות סביבתיות. העיניים שלהם זוהרות שהם מדברים על התכנים האלו. הם מוסיפים: "הקורס הוא גם מעשי. חלק מהדברים אנחנו עושים במרחב עצמו כמו גינה קטנה וחלק מהדברים אנשים לוקחים. לדוגמה בנינו תנור סולרי שבו אפשר לבשל ביום קיץ שמשי וכל אחד לקח לביתו."

ניבה ויותם חיים את החיים האקולוגיים ורוצים להעביר לחלק את הידע שלהם עם כל מי שחפץ ומעוניין בכך. כיף לראות זוג צעיר חדור מוטיבציה ואידאולוגיה. "אנחנו באים לעזור לאנשים, לא לוחצים, לא מאשימים, מנסים להעביר את המסר שאם אנו רוצים לחיות טוב אנחנו צריכים לשמור על הכדור". הם מאוד צנועים ורגילים לתכנים, אך עבורי זה מרגיש כאילו שניתנה לי ההזדמנות לשבת עם שליחי כדור הארץ בכבודם ובעצמם.

עיתת כרמל גמזו

מִירָי יַעֲיֵב

1. המקדש המשותף:

בקִיבוץ של שנות ילדותי חבר משק היה כמעט אלוהים, ואם החבי"ר הוא אלוהים כמובן שחדר האוכל הוא המקדש שלו. פעם בשבוע היינו הילדים מבקרים במקדש באור יום ובימי חול היינו פוקדים את המקדש רק עם רדת החשכה.

החגים והוא המה פעילויות אכילה יומית וערבי תרבות וקולטורה. במקדש אסור היה לרוץ או לצעוק או לבוא בו יחפים, ומידי ליל שישי היו מברכים בו על הגפן ועל פרי הגפן ועל תנובת השדה, והמקדש היה מסודר בשורות ומפות לבנות על השולחן ובני הכפר היו מתהדרים במיטב מחלוצותיהם: הנשים היו מורחות סומק על הלחיים והגברים היו מגיעים מגולחים ועם החולצה שקיבלו לכבוד מסיבת סוף י"ב.

אנחנו הילדים היינו מקבלים את ההפיפה השבועית שלנו לכבוד האירוע והיו לנו בגדים תואמים לגודל המעמד, היינו ישובים בצמידות להורינו ובכל מהלך הטקס ישבנו דוממים לצידם, ואם היה ילד שביקש נפשו לזוז או לדבר היו הוריו מהסים אותו ובמידה ולא עשו כך דאג תמיד מישהו להעיר או לצקצק מהשולחן שליד. את הרגע הזה חבל שלא הקפאנו! כמה חבל שלא השכלנו לשמר את כל הערכים הנגזרים מהמשפט "נכה לא מתנהגים בחדר האוכל!" ולהנהיג אותו גם לדור 4 שלנו- זה חסר אצלנו בחגים ובאירועי התרבות המשותפים.

2. ויהי אור:

מספרים כי בראשית ברא אלוהים את השמים והארץ, והארץ הייתה חשוכה, ואז ברא אלוהים את האור. יעברו מאות מיליוני שנים מאותו רגע מכון עד לרגע בו הומצאה הנורה החשמלית.

נורת הליבון החשמלית שהמצאתה מיוחסת לתומאס אלווא אדיסון בשנת 1879, היא למעשה אביזר לתאורה באמצעות חשמל, שהמצאתה שינתה את סדר היום של האדם המודרני, והקלה עליו את פעילותו, גם בשעות החשכה. למרות שעברו להם 132 שנים מאז שתומס אדיסון אמר ויהי אור, יש כאן מקומות כל כך חשובים, שכשאתי יורדת לכל-בו אני מוצאת עצמי (אפיקורסית ככל שאהיה) נושאת תפילה חרישית אל היושב במרחמים ומבקשת טיפה אור.

3. זהות עצמית:

שילשה דברים בלעדיהם הזהות העצמית שלי חסרה: קבוצת חרוב, השריקה המשפחתית שלנו ומספר הכביסה שלי. בתחילת אמצע החיים מצאתי עצמי חיה עם בחור הנושא על עורפו את הסימן 57 סגול. עברתי לחיות איתו בקיבוצו השמירני, שם קיבלו אותי כפי שאני 443 כתום והבטחתי כי יתייחסו אלי כשווה בין תאים.

עברו הימים וחדרתי נשואה לו, עדיין נושאת את שם נעורי ואת ה- 443 כתום. המספר עדיין קיים המכבסה כמה חבל, כבר לא.

הקונפאצ'אז קונפא

למי מאיתנו לא חולפת מיד פעם מחשבה נוסטלגית על חדר האוכל? מחשבה אשר מעלה איתה זיכרונות מאותה ארוחת צהריים תמימה בה שמעת "עדכון קיבוץ" ששינה את חיירך או מאותו ערב של מסיבת פורים שבו דווקא חיזקת את קשריך עם השיחיותים למטה.

אצלי (ושמעתי) שאצל עוד כמה אנשים... מחשבה זו בעיקר מתקיפה את הפה בהמון טעמים שפעם קיטרת עליהם והיום הם חלום: בולונז של שישי בצהריים עם רוטב לבן, כרובית מטוגנת בפרורי לחם, אורז עם שעועית, בלינצ'ס עם תירס, בצקניות, שניצל'ים ויש כאלה שאפילו מתגעגעים לפרוסת הלחם שהתחבאה מתחתם.

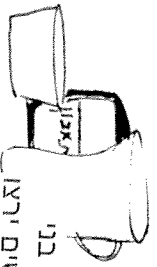
אז החלטתי לקחת את העניינים לידיים ולנסות לעורר את צמד המילים שקצת התרוקנו מתוכן בשנים האחרונות אך פעם הכילו בתוכן עולם שלם.

בתור התחלה, נפגשתי עם חיה'לה מלילי, שניהלה את חד"א בעשר שנים האחרונות עד סגירתו בשנת 2003.

חיה הגיעה לקיבוץ בגיל שנה וחצי עם משפחתה היקית ומיד אחרי שחילקו את כל בגדיה בין שאר ילדי הקבוצה, השתלבה היטב בחינוך הקיבוצי וזוכרת אותו מאד לטובה.

"אהבתי מאד את בית הילדים, כמו כל הילדים לא אהבתי ללכת לבית החורים... אין מה לעשות, זה עבד ככה כי זה התאים לתקופה, זאת הייתה המציאות". לאחר הצבא החלה לעבוד בתור מטפלת בבית הילדים, לוותה קבוצות רבות ואף למדה באורנים. כאשר נפתחו ה"תלתונים" וה"מרכזונים" עברה לעבוד שם וזכורה להרבה בני קיבוץ בתור ה- מטפלת. בתחילת שנות התשעים, גרשון שרון שהיה מזכיר הקיבוץ, החליט להכניס שינויים לחדר האוכל: החלו לשים מפות על השולחנות, נבנו קירות אקוסטיים ומימנו את חיה'לה לאחראית חד"א.

מה כלל תפקידך בתור אחראית חד"א?

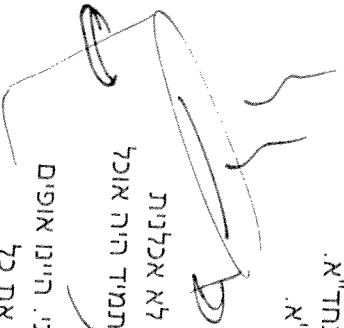

לדאוג לארגון חד"א, סדר, ניקיון, לדאוג לחוסרים, לרכז את צוות העובדים שבד"כ כלל בני משק צעירים, בני גרעין ובט"ש וכמובן היה לי מאד חשוב שתהיה איורה נעימה, שאנשים ירצו לבוא.

זאת הייתה עבודה קשה, להאכיל 300 איש כמעט מסביב לשעון ויותר מאוחר נוספה לכך גם ארוחת הבוקר של "בפרי". אבל מאד אהבתי את העבודה, אהבתי לפגוש את כולם, להחליף מילה, לשרת, לתת, לדאוג שהילדים יאכלו טוב.

חד"א היה המרכז, קרו בו הרבה דברים. אם רצו ליידע במשהו אז עשו זאת בחד"א. לדוגמא: אם היה משחק כדורגל חשוב של ברחיל היו דואגים לתלות דגל בחד"א.

היית גם את שותפה לבישול במטבח?

לא, זה ממש לא היה קשור אליי, רק בתורניות שבבת כמו כל החברים. אני גם לא אכלתי גדולה וגם לא כל כך יודעת לבשל. בבית הורי לא בישלו וגם לא היה צורך כי תמיד היה אוכל בחד"א ועד שלא הייתה הפרטה גם לא בישלתי בבית.

לאפות למדתי בבית הילדים אני זוכרת את עוגת השמרים הראשונה שאפיתי: היינו אופים בעיקר ביום שישי, בד"כ עוגות של הדסה הגדיש ז"ל. בנוסף היינו גם מכינים את כל הממרורים לבד, ממרח שוקולד שהיה נורא טעים אך אני לא זוכרת איך מכינים (בסתר עם הרבה מרגרינה...) ובהשפעת הדרום אמריקאי נשאה נשאר חלב (ולא זורקים חלב...). גם דולסה (מצורף מתכון נוסטלג...): הילדים מאד אהבו ואכלו אותו עם גבינה או לבן ונמוח ללא הגבלה...

לאיזה מאכל של חד"א את מתגעגעת?

אני מאד אהבתי את הקציצות בקר שהיו גם מטוגנות וגם ברוטב, שניצל מצרי (שניצל מבושר בקר), ומרק עגבניות (מצורף מתכון נוסטלג'י...). היו הרבה מאכלים מאד טובים.

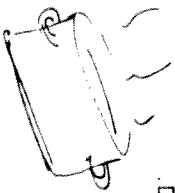
איך את מרגישה בקיבוץ כיום ומה את מאחלת לנו?

אני מרגישה טוב, אני חושבת שלאט לאט אנו עולים על ה"הגל הנכון", אין עוינות בין החברים.

הייתי רוצה שהקיבוץ יגדל, שבנים יזדו כי הם רוצים לחיות פה איתנו, לא מתוך הכרח, אפילו נכדים של חבר קיבוץ ששמעו זיכרונות טובים מהסבים שלהם. שנכבד אחד את השני ושהיה נעים.

לאחר סגירת החד"א, היה עבודה עם מבוגרים בעלי צרכים מיוחדים בכפר "נישורית" וזיום. כשהיא בפנסיה, עובדת בחד"א של "בכפר" ונמטפלת מחליפה בביתי הילדים.

וכמו שהובטח - מתכונים נוסטלגיים שמתאימים לימי החורף הקרים:

מרק עגבניות עם בצלקניות:

מרק:

200 גר' רסק עגבניות

2 כפות קמח

3-4 כפות סוכר

2-3 כפות שמן

5-6 כוסות מים

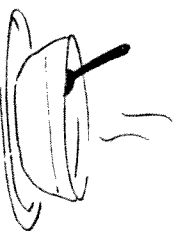
סלר/ שמיר - ע"פ טעמכם

האישי.

כפית פפריקה חריפה

כפית פפריקה מתוקה

כפית מלח

מתממים קצת את השמן, מוסיפים לו את הקמח ויוצרים רביכה. מוסיפים את רסק העגבניות ומערבבים. מוסיפים את המים ושאר החומרים ומביאים לרתיחה. כאשר רותח, מקטינים את האש ומרתיחים לעוד 10 דקות.

מערבבים את כל החומרים לבצק נודלי ומדליפים בעזרת

כפיות לתוך המרק הרותח/ מים רותחים (אם רוצים

בצקניות בנפרד)

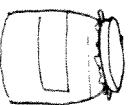
בצלקניות:

1 ביצה

1-1.1/4 כוסות קמח

מלח

חצי כוס מים

דולסה דה לילה (ריבת חלב):

3 כוסות חלב

1 כוס סוכר

קורט סודה לשתייה

שמים הכל ביחד בסיר ומביאים לרתיחה. כאשר רותח מעבירים לאש קטנה עד שנהיה במרקם הרצוי (כשעתיים-שלוש). חשוב לערבב הרבה ולשים לב שלא יישרף. טיפ מיוחד"ה: "היינו שמים בפנים ג'וליות שהיו מתגלגלות ומערבבות את התערובת כל הזמן".

יש לכם חשק למתכון מיוחד? סיפור עיוסי? לספר? שתפו אותי!

עידן שגיא idadans2@gmail.com

מחזיק אצבעות

כשראה אור הגיליון האחרון של הציטוטון (28.12.2008) הייתי מסופק אם אי פעם תתחדש הופעת עלון בכפר סאלד. אולי בגלל שאני ספקן חסר תקנה, אבל גם מפני שנראה היה לי ששילוב ההפרטה והאינטרנט – יסמור סופית את הגולל על כלי תקשורת פנימי אצלנו. ובעצם, חששתי, כל זה לא רק בגלל ההפרטה והאינטרנט, אלא גם מפני שהעלון, גם כשהופיע, אף פעם לא תפס מקום משמעותי מדי בהווה הציבורית שלנו, ועל פניו נראה היה שאפשר גם בלעדיו. העלון אצלנו, מאז ומתמיד, היה יותר כלי תמסורת מתקשורת: נמסר בו בעיקר מידע, והוא כמעט ולא שימש במה לחילופי עמדות, דעות ורעיונות. וכשמנהל הקהילה מפרסם דרך קבע דף מידע, מי צריך עליון?

יש קיבוצים - גם היום - שהעלון משמש אצלם במה לשיח, לדיון, גם לפולמוס, בנושאים שעל סדר היום של הקיבוץ-פנימה ואפילו מעבר לחצר – החוצה. אישית, נראה היה לי לא פעם שאנחנו מחמיצים משהו בכך שאנחנו מוותרים על אלה, אבל השלמתי עם כך שמסורת ואופי של מקום חזקים, לעתים, יותר מכל. עד כדי כך, שכאשר יזמתי את הופעת ועריכת הציטוטון הנחתי לכאורה מראש ש'זה המצב': אצלנו לא מתקיימת תרבות של כתיבה, ולכן עדיף לבסס את העלון על שיחות וראיונות, ובלבד שהזירה הציבורית כאן לא תהיה שותקת לחלוטין.

הציטוטון, כדכור, נסגר כפי שנסגר. וכאמור, נראה היה ששוב לא תהיה כאן תקומה לעלון. כעת מסתבר שיש מי שמבקש להפך את השתיקה המתמשכת הזאת. ועיניכם הרואות - יוצאת לדרך יוזמה חדשה לעניין זה, ולא במקרה היא באה מקרב חברה צעירים, שאכפת להם להיות שותפים לעיצוב חיי הקהילה כאן. העלון הוא לא הכלי היחיד לעניין זה, אבל בטח אחד המשמעותיים. ואולי - והלואי - שהרחח הרעננה, היצורית, הקצת שובבה-חוצפנית, שאופפת את המערכת החדשה, תצליח לאתגר את המסורת השתקנית. המנומנמת וצייתנית משהו, שאפינה ומאפיינת את השיח הכפר-סאלדי מאז ומתמיד, והעלון, מעבר להיותו כלי להפצת מידע (עניין חשוב לעצמו) - יהיה גם במה לחילופי דעות, עמדות, רעיונות, ואפילו מדי פעם לפולמוס כזה או אחר. כל עוד אלה מתנהלים במידעיות וברגישות אין סיבה לחשוש מהם.

אני, ברשותכם, חש כאילו אני מעביר היום מקל של מרוץ שליחים - מן העורך האחרון אל העורכים החדשים. אני מחזיק להם אצבעות, בהתרגשות, בעיקר בסקרנות. אפילו גדולה.

דן שביט

...קודם כל הקדמה קצרה.

במסגרת בתוכנו המחודש (כל הכבוד ליזומים!) נפתח מדור בו יפורסמו מכתבים שכותבים בנות ובנים מאי שם. אז קודם כל קצת על ה"אי שם" שלי: גרה בסיאטל שבארצ"ב ועובדת במיקרוסופט. נשואה ליובל, שהוא בן זוגי עוד מימי הצבא, ואמא לאיתן המקסים בן השנה כשביקשו ממני לחנוך את המדור - הסכמתי מיד. אני עוד זוכרת כילדה את ימי שישי בהם היה יוצא "בתוכנו" - הייתי אוספת אותו (כמובן אחרי הסיבוב הקבוע של כביסה, חד"א, לוח מודעות), מתרווחת, וקוראת בשיטתיות מהסוף להתחלה: קודם הקריקטורות של דניאל פראלטה, אח"כ ברכות ואיחולים, ראיונות, כתבות עומק ועוד. אני מוכרחה לציין שהצפייה לקראת בו היום, 20 שנה אחרי- עדיין קיימת.

קריאה מהנה לכולנו! ענת שיבסק-הרר.

על פייסבוק, נוסטלגיה וחיות אחרות....

לפני כשנה וחצי בעקבות יוזמה ברוכה של מירי יציב הזקם אתר הפייסבוק הרשמי של הקיבוץ. לאט לאט נוספו חב"ירים וחב"ירות והיום הוא כבר מונה למעלה מ-300 איש. יש ימים בהם התנועה בפייסבוק דלילה יחסית, מקסימום איזו מודעת פרסומת לשרות כזה או אחר. אבל יש ימים בהם סכר הנוסטלגיה נפרץ ומתקיימים דיונים סוערים שמחזירים את כולנו שנים רבות אחורה. "איזה מאכל היה הכי שנוא עליכם בחדר האוכל?" (תחרות צמודה בין סוליות הכבד לקורקבנים), "איזה כלב הטיל מורא על ילדי הקיבוץ עד כדי כך שהם היו עושים עיקופים על גבי עיקופים כדי לא להיתקל בו" (חד משמעית: הכלב של משפחת רפיטקס שפתאום שכחת' את שמו... כנראה מרוב הדחקה, או פחד)... "מי ישב ליד מי בכיתה א' בקבוצת לבנה", איך הלך השיר שכתב משה גרינפלד ז"ל, איזה שיעור היה החביב ביותר על כולם כשלמדנו בקיבוץ (מלאכה עם צ'קי- אין ספק בכלל! ומי לא זוכר את המשפט המיתולוגי "לשייף טוב טוב את העץ שיהיה חלק כמו טוסיק של תימק" - ותודה למרגו על התזכורת) ועוד כהנה וכהנה.

הפייסבוק הוא דבר מופלא. כי כשעוצרים לרגע וחושבים... זה די הזוי מה שקורה פה. קבוצת אנשים, כביכול לא קשורים בכלל האחד לשני, בני גילאים שונים, חיים במקומות שונים בארץ ובעולם. חלקם לא התראו כבר עשרות שנים. מעטים אלו שיודעים מה כל אחד עושה, איפה הוא חי, ומה שלומו. חלקנו מעולם לא החלפנו משפט מעבר ל"שלום שלום", ואולי אפילו לא היינו מזרחים אחד את השני ברחוב אם היינו מזדמנים לאותו מקום.

ולמרות כל זאת, יש כאן קשר חזק מאוד. קשר של אנשים למקום, לתרבות, לאנשים. וזה קשר שאי אפשר להסביר. זה לא בין זאת. כי לך תסביר למישהו לא מהקיבוץ מה זה "מזד" ו"דופיה" ו"פלסון" ו"אקונומיה" ו"בתוכנו" ו"נקניק שוקולד". ולנו הרי כל מילה כזו מזכירה עולם של קיים עוד וחוויות מן העבר שהן רק זיכרון רחוק ולך תסביר לזה או להוא איך מרגיש האוויר בקיבוץ שנייה אחרי שירד הגשם הראשון, ומה זו לינה משותפת ומה זה לרדת בבהילות למקלט בלילה (ואיזה ריח מוזר של טחב יש לו...). ואיזה כיף זה לצאת מהמים הקרים בבריכת השחייה ולהתייבש על המעקה החם, או לצרוח עד עומק הגרון בצעדת הבנים, ומה זה לעשות "פינוק" מהפרחים האדומים האלה שליד גן מעג, ואיך בימי שישי גן שעשועים היה מפוצץ באנשים והילדים היו משחקים "גול בן אדם" או "תפסוני" על הדשא והמבוגרים בצד דנים בנושאים כמו האסיפה הקרובה.

ומי לא זוכר את החגים (רק על נושא זה אפשר לכתוב ספר), ואת השירים וקטעי הקריאה בטקס קבלת שבת בח"א, ואיך אחרי ה"ערב לנם ויבושם לנם" היו התורנים יוצאים בתזמון מושלם מהמטבח דוחפים עגלות עמוסות קערות נירוסטה מלאות במרק רותח, והמקומות הקבועים של כל משפחה... ושהיית צריך "להרשם" אם באים אלך אורחים לסוף השבוע, ואיך אף פעם לא היו מספיק קנקנים למים ולסודה... ואיך זה היה ללכת לצריף של מרסיה במוצ"ש או ל"חנות" של פעם (ליד חדר המלאכה של צ'קי) ולבקש מדוד מזרחי שעמד מאחורי הדלפק שיביא חבילת סוכריות "לחיים", ואיך כולם היו מוזמנים אוטומטית לכל החתונות וצופים בריקוד ה"שרלה" המסורת, ולך תסביר איזה כיף זה סרט באמפי ביום קיץ (למרות שתמיד יש בעיה בהחלפת הגלגלים), ומה זה לבוא למחסן ולגלות ששוב בלבלי אותך עם מספר 570 (הלא הוא יורם קרני, אי אפשר לשכוח) ולך תחפש את השקית גרביים שלך בין כל אלה שתלויות שם (שלא לדבר אם היא נפתחה בטעות... אז בכלל הלך עליך) וימי העבודה בשדות, והריח של החלקים השמנוניים של לורדן והמיכל עם המיץ פטל המתוק מדי או המדדלל מדי שהיה שם בקפיטרה. ואיך היינו מארחים בבתיים ומלינים קבוצת ילדים זרה לחלוטין שהייתה באה ללילה או שניים לקיבוץ במסגרת איזה טיול שנתי (ולחיפך). והשעות שהיינו פשוט יושבים באחד החדרים או על הספסל ב"גן ש" או "מתחת לבית" של מישהו ומדברים.

אז כן, הפייסבוק של היום הוא קצת כמו ה"בתוכנו" של פעם. זהו מקום להעלות דברים שהם רק שלנו, ושתמיד ילכו איתנו.

היו זמנים... וכיף שיש עם מי להיזכר.

מדל טוב לקיבוץ כפר סאלד ולכל חב"יריו בעבר ובהווה!

ענת

זכרים

ברוט בוכהולץ ז"ל	9.1.1948
זלמן בר סלע ז"ל	2.1.1968
אמא טוני וינר ז"ל	27.1.1971
חיים מאיר ז"ל	5.1.1982
חיים בר ז"ל	31.1.1982
חיים שגב ז"ל	27.1.1982
גזלה טירולר ז"ל	11.1.1983
גניה בס ז"ל	11.1.1984
הני גלעד ז"ל	8.1.1992
ישי (שייקה) יציב ז"ל	13.1.1995
רחל לוז ז"ל	17.1.1999
אריה (ליא) יציב ז"ל	11.1.2003
רלי רוט ז"ל	18.1.2007
צבי (גוז'ו) גדרון ז"ל	3.1.2010

יהי זכרם ברוך.

